

E L Džejms

PEDESET
NIJANSI
OSLOBOĐENI

Preveli

Duško Novaković i Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

E L James

FIFTY SHADES FREED

Copyright © 2011, by Fifty Shades Ltd.

The author published an earlier serialized version of this story online with different characters as *Master of the Universe* under the pseudonym Snowqueen's Icedragon.

Translation copyright © 2014 za crnogorsko izdanje,
LAGUNA

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim događajima i ljudima, živim ili mrtvim, sasvim je slučajna.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Para mi Mamá con todo mi amor y gratitud

I svom voljenom ocu

Tata, nedostaješ mi svakog dana

Prolog

Mama! Mama! Mama spava na podu. Već dugo spava. Mazim joj kosu jer to voli. Ne budi se. Drmam je. Mama! Tiba me boli. Tiba je gladna. On nije tu. Žedan sam. Privukao sam stolicu do sudopere u kuhinji i popio malo vode. Voda mi je isprskala plavi džemper. Mama još spava. Mama, probudi se! Nepomično leži. Hladna je. Uzeo sam svoje ćebence i pokrio je pa legao na ljepljiv zeleni tepih pored nje. Mama još spava. Imam dva automobilčića. Jure po podu blizu mame. Mama spava. Mislim da je bolesna. Tražim nešto za jelo. U zamrzivaču nalazim grašak. Hladan je. Polako jedem zrna. Boli me tibia od njih. Spavam pored mame. Nema više graška. Nešto je u zamrzivaču. Čudno miriše. Liznuo sam i jezik mi se zalijepio za to. Polako jedem. Gadno je. Pijem vodu. Igram se automobilčićima i spavam pored mame. Mama je mnogo hladna i neće da se probudi. Vrata se glasno otvaraju. Pokrivam mamu mojim ćebencetom. On je tu. *Jebote. Što se, jebote, desilo ovdje? O, luda sjebanu kučka. Sranje. Jebote. Sklanjaj mi se s puta, govno malo.* Šutnuo me je i udario sam glavom o pod. Glava me boli. On zove nekoga i odlazi. Zaključava vrata. Ležim pored mame. Glava me boli. Policajka je ovdje. Ne. Ne. Ne. Ne dodiruj me. Ne dodiruj me. Ne dodiruj me. Ostajem pored mame. Ne. Skloni se od mene. Policajka je uzela moje ćebence i uhvatila me. Vrištim. Mama! Mama! Hoću moju mamu. Riječi su nestale. Ne mogu da ih kažem. Mama me ne čuje. Nemam riječi.

„Kristijane! Kristijane!“ Glas joj je užurban dok ga izvlači iz dubina košmara, iz dubina njegovog očaja. „Ovdje sam. Ovdje sam.“

Probudio se. Ona se nagine nad njim, drži ga za ramena, drma ga, lica ispisanog strijepnjom, plavih očiju razrogačenih i punih suza.

„Ana.“ Glas mu je zadihan šapat, osjeća ukus straha u ustima. „Tu si.“

„Naravno da sam tu.“

„Sanjao sam...“

„Znam. Ovdje sam. Ovdje sam.“

„Ana“, prošaputao je njeno ime – ono je talisman protiv crne strave što ga guši dok mu kola tijelom.

„Pst, tu sam.“ Sklupčala se oko njega, udovima preklopila njegove. Njena toplota prelazi u njegovo tijelo, odagnava sjenke, odagnava strah. Ona je sunčev zrak, ona je svjetlost... ona je njegova.

„Molim te, nemojmo se svađati.“ Glas mu je promukao dok je grli.

„Dobro.“

„Zavjeti. Bez poslušnosti. Mogu to da prihvatim. Naći ćemo način.“ Riječi mu kuljaju s usana u zbrci osjećanja, zbunjenosti i zebnje.

„Hoćemo. Uvijek ćemo naći način“, prošaputala je. A onda su joj se usne spustile na njegove, ućutkale ga, vratile ga u sadašnjost.

Prvo poglavlje

Zadovoljno sam uzdahnula i kroz proreze u suncobranu boje morske trave zagledala se u najplavlje nebo, ljetnje plavo, sredozemno plavo. Kristijan je ispružen na ležaljci pored moje. Moj muž – moj uzbudljivi, lijepi muž, bez majice i u isječenim farmerkama – čita knjigu koja predviđa krah zapadnjačkog bankarskog sistema. Svi tvrde da se ta knjiga ne ispušta iz ruku. Nikad ga nijesam vidjela da toliko dugo sjedi miran. Više liči na studenta nego na uspješnog generalnog direktora jedne od najbogatijih privatnih kompanija u Americi.

Na posljednjem odredištu našeg medenog mjeseca, dokoličarimo na poslijepodnevnom suncu na plaži, prigodno nazvanoj PLAZA MONTE KARLO u Monaku, iako nijesmo odsjeli u tom hotelu. Otvorila sam oči i zagledala se u *Ljepoticu* usidrenu u luci. Naravno da smo na luksuznoj jahti. Sagrađena je 1928. i veličanstveno plovi, kraljica svih jahti u luci. Izgleda kao igračka na navijanje. Kristijanu se mnogo sviđa – mislim da je u iskušenju da je kupi. Stvarno, dječaci i njihove igračke.

Zavalila sam se da slušam izbor pjesama Kristijana Greja na svom novom ajpodu i drijemam na poslijepodnevnom suncu, prisjećajući se njegove prosidbe. Prosidbe iz snova u kućici za čamce... Gotovo da osjećam miris poljskog cvijeća...

„Možemo li sutra da se vjenčamo?“, promrmljao mi je na uvo. Ležim mu na grudima u vrtu koji je napravio od kućice za čamce, zadovoljena poslije strastvenog vođenja ljubavi.

„Hmm.“

„Je l' to znači da?“ U glasu mu čujem iznenađenje ispunjeno nadom.

„Hmm.“

„Ne?“

„Hmm.“

Osjećam kako se osmjehuje. „Gospođice Stil, jesi li postala nesuvisla?“

Široko sam se osmjehnula. „Hmm.“

Nasmijao se, čvrsto me zagrlio i poljubio u tjeme. „Onda ćemo sutra u Vegas.“

Sanjivo sam podigla glavu. „Ne vjerujem da bi se to svidjelo mojim roditeljima.“

Nježno mi prelazi prstima gore-dolje po nagim leđima.

„Što želiš, Anastazija? Vegas? Veliko vjenčanje s pompom? Kaži mi.“

„Ne bih veliko... Samo za prijatelje i porodicu.“ Pogledala sam ga, dirnuta tihim zaklinjanjem u njegovim blistavim sivim očima. *Što on hoće?*

„U redu.“ Klimnuo je glavom. „Gdje?“

Slegnula sam ramenima.

„Možemo li ovdje da se vjenčamo?“, upita on kolebljivo.

„U kući tvojih roditelja? Hoće li im smetati?“

Otpuhnuo je. „Moja majka bi bila na sedmom nebu.“

„U redu, ovdje. Sigurna sam da će se to dopasti i mojim roditeljima.“

Pomilovao me je po glavi. Nikad nijesam bila srećnija.

„Dakle, utvrdili smo mjesto, ostaje samo datum.“

„Svakako bi trebalo da pitaš majku.“

„Hmm.“ Osmijeh mu više nije toliko širok. „Može da dobije samo mjesec dana. Previše te želim da bih duže čekao.“

„Kristijane, imaš me. Imaš me već neko vrijeme. Ali u redu, neka bude mjesec dana.“ Spustila sam mu nježni, smjerni poljubac na grudi i osmjehnula se.

* * *

„Izgorjećeš“, promrmljao mi je Kristijan na uvo i trgao me iz drijemeža.

„Samo za tobom.“ Osmjehnula sam se što ljupkije mogu. Kasno polijepodnevno sunce se pomjerilo i sad sam mu potpuno izložena. Podrugljivo se nasmiješio i jednim pokretom povukao moju ležaljku u hlad suncobrana.

„Skloni se sa sredozemnog sunca, gospođo Grej.“

„Hvala na brizi, gospodine Greje.“

„Zadovoljstvo je moje, gospođo Grej. Ali nijesam nimalo nesebičan. Ako izgoriš neću moći da te dodirujem.“ Izvio je obrvu. Oči mu blistaju od radosti i srce mi je nabujalo. „Ali mislim da to znaš i da mi se podsmijevaš.“

„Zar bih učinila tako nešto?“, ciknula sam, praveći se nevješta.

„Da, to često činiš. To je jedna od stvari koje volim kod tebe.“ Nagnuo se i poljubio me pa mi šaljivo gricnuo donju usnu.

„Nadala sam se da ćeš me ponovo namazati kremom za sunčanje.“ Napučila sam usne uz njegove.

„Gospođo Grej, to je težak posao... ali ne mogu da odbijem takvu ponudu. Sjedi“, naredio je promuklim glasom. Poslušala sam ga i sporim, temeljnim pokretima snažnih i gipkih prstiju počeo je da me maže.

„Stvarno si mnogo lijepa. Baš sam srećnik“, promrmljao je dok mi je utrljavao kremu iznad grudi.

„Jesi, gospodine Greje.“ Koketno sam ga pogledala kroz trepavice.

„Baš si skromna, gospođo Grej. Okreni se da ti namažem leđa.“

Osmjehujući se, prevrnula sam se i odvezao mi je strahovito skup bikini.

„Kako bi se osjećao da sam u toplesu kao ostale žene na plaži?“

„Nezadovoljno“, odgovorio je bez oklijevanja. „Ionako nijesam presrećan što si tako oskudno odjevena.“ Nagnuo se i prošaputao mi na uvo. „Ne izazivaj sreću.“

„Je l' to izazov, gospodine Greje?“

„Nije. Prije je iznošenje činjenica, gospođo Grej.“

Uzdahnula sam i odmahнула glavom. O, Kristijan... *moj posesivni, ljubomorni zaludenik kontrolom.*

Kad je završio, pljesnuo me je po zadnjici.

„Možeš da prođeš, djevojčuro.“

Zapištao mu je uvijek prisutni, uvijek aktivni blekberi. Namrštila sam se, a on se podrugnuo.

„Samo za moje oči, gospođo Grej.“ Podigao je obrvu u šaljivom upozorenju, još jednom me pljesnuo po zadnjici pa sjeo na svoju ležaljku kako bi se javio.

Moja unutrašnja boginja prede. Možda bismo večeras mogle da mu priredimo neki ples samo za njegove oči. Znalački se nasmijsela i izvila obrvu. Osmjehnula sam se pri toj pomisli i ponovo se prepustila poslijepodnevnoj sijesti.

*„MAM’SELLE? UN PERRIER pour moi, un coca-cola lajt pour ma femme, s’il vous plait. Et quelque chose a manger... laissez-moi voir la carte.“**

Hmm... Probudila sam se kad sam čula Kristijana kako tečno govori francuski. Zatreptala sam na suncu i vidjela da me on posmatra dok djevojka u uniformi odlazi, visoko držeći poslužavnik i izazovno njišući plavim visokim konjskim repom.

„Žedna?“, upita me.

„Da“, promrmljala sam sneno.

„Mogao bih da te gledam cijelog dana. Umorna?“

Pocrvenjela sam. „Nijesam mnogo spavala noćas.“

„Ni ja.“ Široko se osmjehnuo, spustio blekberi i ustao. Šorts mu je neznatno spao... na onaj način koji otkriva kupaće gaće ispod. Svukao je šorts i izuo japanke. Izgubila sam nit misli.

„Hajde da plivamo.“ Ispružio je ruku, a ja sam se omamljeno zagledala u njega. „Plivanje?“, ponovio je i razgaljeno nakrivio glavu. Pošto nijesam odgovorila, polako je odmahnuo glavom.

„Mislim da moraš da se rasaniš.“ Odjednom se nagnuo i podigao me. Vrisnula sam, više od iznenađenja nego od straha.

„Kristijane! Spusti me!“, zacikala sam.

Zakikotao se. „Tek u moru, malena.“

* Franc: Gospođice? Perije za mene i koka-kolu lajt za moju suprugu. I nešto za jelo... mogu li da pogledam jelovnik? (Prim. prev.)

Nekoliko ljudi s onim veselim nehajem, tipičnim za Francuze, gleda kako me Kristijan nosi u more. Smije se dok gaca kroz vodu.

Obavila sam mu ruke oko vrata. „Ne bi to uradio“, rekla sam zadihano, pokušavajući da potisnem kikot.

Široko se osmjehnulo. „O, Ana, zar nijesi naučila ništa za kratko vrijeme koliko se poznajemo?“ Poljubio me je, a ja sam iskoristila priliku – zavukla sam mu prste u kosu, zgrabila koliko sam mogla da zahvatim i uzvratila mu poljubac, prodrevši mu jezikom u usta. Oštro je udahnuo i odmakao se, očiju zamagljenih ali obazrivih.

„Znam tvoju igru“, prošaputao je i polako se spustio u hladnu, bistru vodu, povukavši me sa sobom. Usne su mu ponovo pronašle moje. Zaboravila sam na hladnoću Sredozemnog mora čim sam se obavila oko svog muža.

„Mislila sam da hoćeš da plivaš“, promrmljala sam mu uz usne.

„Mnogo mi skrećeš pažnju.“ Zubima mi je okrznuo donju usnu. „Ali ne želim da dobri žitelji Monte Karla gledaju moju ženu obuzetu strastvenim grčevima.“

Prešla sam mu zubima po bradi staroj jedan dan koja mi je zagolicala jezik. Ne dajem ni pet para za dobre žitelje Monte Karla.

„Ana“, zastenjao je. Obavio je moj konjski rep oko zgloba i nježno ga povukao kako bi mi zabacio glavu i izložio vrat. Spušta mi poljupce od uva niz vrat.

„Hoćeš li da te uzmem u moru?“, prodahtao je.

„Da“, prošaputala sam.

Kristijan se odmakao da me pogleda, očiju toplih, željnih i razveseljenih. „Gospođo Grej, nezajažljiva si i vrlo drska. Kakvo sam to čudovište stvorio?“

„Čudovište koje ti pristaje. Zar bi me želio da sam drugačija?“

„Želim te na bilo koji način na koji mogu da te dobijem, znaš to. Ali ne sad. Ne pred publikom.“ Glavom je pokazao prema obali.

Molim?

I stvarno, nekoliko ljudi je odbacilo ravnodušnost i sa zanimanjem nas posmatra. Kristijan me je uhvatio oko pojasa i bacio u vazduh. Pljusnula sam u vodu i potonula pod talase na meki pijesak. Izronila sam, kašljući, pljujući i smijući se.

„Kristijane!“, prekorila sam ga i prostrijelila pogledom. Mislila sam da ćemo voditi ljubav u moru... i steći još jedno prvo iskustvo.

Ujeo se za donju usnu da sakrije koliko se zabavlja. Isprskala sam ga i odmah mi je vratio.

„Imamo cijelu noć“, rekao je i budalasto se iskezio. „Ćaos, draga.“ Zaronio je pa izronio metar dalje od mene. Zatim je lakim, gipkim pokretima otplivao dalje od obale, dalje od mene.

Ah! Šaljivi Pedeset i njegovo zadirkivanje! Zaklonila sam oči od sunca dok sam gledala kako se udaljava. Tako me zafrkava... što bih mogla uraditi da mu vratim? Razmišljala sam o mogućnostima dok sam plivala do obale. Naše piće je stiglo i otpila sam gutljaj dijetalne koka-kole. Kristijan je samo tačkica u daljini.

Hmm... Legla sam na stomak i, petljajući s kopčom, skinula gornji dio bikinija pa ga bacila na Kristijanovu ležaljku. Eto... sad vidi koliko drska mogu da budem, gospodine Greje. Da vidim kako će ti se to svidjeti. Zažmurila sam i pustila da mi sunce grije kožu... grije kosti. Otplutala sam pod njegovom toplotom i mislim da se vratila na dan vjenčanja.

„Možeš da poljubiš nevjestu“, objavio je velečasni Volš.

Široko sam se osmjehnula svom mužu.

„Konačno si moja“, prošaputao je, privukao me u zagrljaj i smjerno mi poljubio usne.

Udata sam. Ja sam gospođa Kristijana Greja. Vrtoglavo sam srećna.

„Preljepa si, Ana“, promrmljao je i osmjehnuo se. Oči mu blistaju od ljubavi... i nečeg mračnijeg, uzbudljivog. „Ne dozvoli nikom drugom da ti skine tu haljinu, je l' jasno?“ Osmijeh kao da mu ima sto stepeni dok mi vrhovima prstiju prelazi po obrazu i uspaljuje mi krv.

Au... Kako mu to uspijeva, čak i ovdje dok svi ovi ljudi zure u nas?

Bez riječi sam klimnula glavom. Pobogu, nadam se da nas niko ne čuje. Srećom, velečasni Volš se neupadljivo odmakao. Pogledala sam goste dotjerane zarad vjenčanja... Moja mama, Rej, Bob i svi Grejovi tapšu – čak i Kejt, moja djeveruša, koja izgleda zadivljujuće u blijedoružičastom i stoji pored Kristijanovog kuma, njegovog brata Eliota. Ko bi rekao da čak i Eliot može tako da se skocka? Svi se osmjehuju od uva do uva – osim Grejs, koja ljupko plače u starinsku bijelu maramicu.

„Spremna za zabavu, gospođo Grej?“, promrmljao je Kristijan i stidljivo se osmjehnuo. Izgleda božanstveno u jednostavnom crnom fraku, srebrnom prsluku i s kravatom. Tako je... *elegantan*.

„Spremna koliko mogu da budem.“ Budalasto sam se iskezila.

Proslava vjenčanja je u punom jeku... Karik i Grejs nadmašili su sebe. Ponovo su postavili šator i divno ga ukasili u blijedoružičasto, srebrno i boju slonovače. Strane su otvorene i gledaju na zaliv. Lijepo vrijeme nas je poslužilo i kasno poslijepodnevno sunce sija nad vodom. U jednom kraju šatora je plesni podijum, a bogat švedski sto u drugom.

Rej i moja mama se smiju dok plešu. Zadovoljstvo mi je prožeto tugom dok ih gledam zajedno. Nadam se da će moj brak s Kristijanom trajati duže. Ne znam šta bih radila kad bi me ostavio. *Ko se brzo vjenča, dugo se kaje*. Proganja me ta izreka.

Kejt je pored mene, prelijepa u dugoj svilenoj haljini. Pogledala me je i namrštila se. „Hej, ovo bi trebalo da ti bude najsrećniji dan u životu“, prekorila me je.

„I jeste“, prošaputala sam.

„O, Ana, što je bilo? Gledaš li svoju mamu s Rejom?“

Tužno sam klimnula glavom.

„Srećni su.“

„Srećniji su razdvojeni.“

„Zar se premišljaš?“, uplaši se Kejt.

„Ne, ni najmanje. Samo... mnogo ga volim.“ Ukočila sam se, nesposobna ili nespremna da izrazim svoje strahove.

„Ana, očigledno je da te obožava. Znam da vam je veza neuobičajeno počela, ali vidim koliko ste oboje srećni posljednjih mjesec dana.“ Uхватила me je za ruke i stegla ih. „Uostalom, sad je prekasno“, dodala je s osmjehom.

Zakikotala sam se. Računajte na Kejt da istakne ono što je očigledno. Privukla me je u poseban zagrljaj Ketrin Kavane. „Ana, biće sve u redu. A ako ti zafali dlaka s glave, imaće posla sa mnom.“ Pustila me je i osmjehnula se nekome iza mene.

„Čao, malena.“ Kristijan me je zagrljio, iznenadivši me, i poljubio me u tjeme. „Kejt“, pozdravio ju je. Hladan je prema njoj čak i poslije šest nedjelja.

„Zdravo još jednom, Kristijane. Idem da pronađem tvog kuma, koji je slučajno i moj najbolji čovjek.“* Osmjehnula se oboma pa otišla kod Eliota, koji je pio s njenim bratom Itanom i našim drugom Hoseom.

„Vrijeme je da krenemo“, promrmljao je Kristijan.

„Već? Ovo je prva zabava na kojoj mi ne smeta što sam u centru pažnje.“ Okrenula sam se u njegovom zagrljaju kako bih ga pogledala.

„I treba da budeš. Preljepa si, Anastazija.“

„Kao i ti.“

Osmjehnuo se i izraz mu je postao vrelji. „Ta divna haljina ti pristaje.“

„Ova starudija?“ Stidljivo sam pocrvenjela i povukla lijep čipkasti porub jednostavne, uske vjenčаницe koju je Kejtina majka kreirala samo za mene. Sviđa mi se što čipka oivičava ramena – skromno, ali privlačno, bar se nadam.

Nagnuo se da me poljubi. „Hajdemo. Ne želim više da te dijelim sa svim ovim ljudima.“

„Možemo li da odemo s proslave svog vjenčanja?“

„Malena, ovo je naša zabava i možemo da radimo što god hoćemo. Isjekli smo tortu. A sad bih volio da te odvedem i da budeš samo moja.“

Zakikotala sam se. „Biću tvoja cijelog života, gospodine Greje.“

„Veoma mi je drago što to čujem.“

„O, tu ste vas dvoje! Zaljubljeni golupčići.“

Zakukala sam u sebi... Uхватила nas je Grejsina majka.

„Kristijane, mili, još jedan ples s bakom?“

Stisnuo je usne. „Naravno, bako.“

„A ti, divna Anastazija, usreći jednog starca i pleši s Teom.“

„S Teom, gospođo Treveljan?“

„S djedom Treveljan. A mislim da bi trebalo da me zoveš baka. A vas dvoje bi zaista trebalo da prionete na pravljenje mojih prauku. Nije mi ostalo mnogo vremena.“ Budalasto nam se nakezila.

Kristijan je užasnuto zatreptao. „Hajdemo, bako“, rekao je, brzo je uhvatio za ruku i odveo na plesni podijum. Osvrnuo se, bezmalo napućio pa prevrnuo očima. „Čaos, draga.“

* Engl: *Best man* – kum; bukvalno, najbolji čovjek. (Prim. prev.)

Hose mi je prišao dok sam išla prema deki Treveljanu.

„Neću te pitati za još jedan ples. Mislim da sam ti ionako oduzeo previše vremena na podijumu... Drago mi je što si srećna, ali ozbiljan sam, Ana. Biću tu ako... ako ti zatrebam.“

„Hvala, Hose. Ti si dobar prijatelj.“

„Ozbiljno to mislim.“ Tamne oči mu sijaju od iskrenosti.

„Znam. Hvala, Hose. A sad me izvini, molim te – imam sudar s jednim starcem.“

Zbunjeno je nabrao čelo.

„S Kristijanovim djedom“, objasnila sam.

Široko se osmjehnuo. „Srećno s tim, Eni. Srećno u svemu.“

„Hvala, Hose.“

Poslije plesa s Kristijanovim djedom, šarmantnim kao i uvijek, stala sam pored francuskog prozora da gledam kako se sunce polako spušta nad Sijetlom i baca jarkonarandžaste i akvamarinske sjenke na zaliv.

„Hajdemo“, podstakao me je Kristijan.

„Moram da se presvučem.“ Uхватила sam ga za ruku s namjerom da ga izvučem kroz francuski prozor i odvedem na sprat. Namrštio se, ne shvatajući, i nježno mi povukao ruku da me zaustavi.

„Mislila sam da želiš da mi svučesh ovu haljinu“, objasnila sam. Oči mu zablistашe.

„Tačno.“ Žudno mi se osmjehnuo. „Ali neću te ovdje svući. Ne bismo otišli dok... ne znam...“ Mahnuo je rukom i ostavio rečenicu nedorečenom mada je značenje veoma jasno.

Pocrvenjela sam i pustila mu ruku.

„Nemoj ni da puštaš kosu“, promrmrljao je mračno.

„Ali...“

„Nema ali, Anastazija. Izgledaš predivno. I želim da te svučem.“

Oh. Namrštila sam se.

„Spakuj ono u čemu ćeš putovati“, naložio je. „Trebaće ti. Veliki kofer ti je kod Tejlora.“

„Važi.“ Što li namjerava? Nije mi rekao kuda idemo. U stvari, mislim da niko ne zna kuda ćemo. Ni Mia ni Kejt nisu uspjele da mu izvuku taj podatak. Okrenula sam se prema mami i Kejt koje su stajale u blizini.

„Neću da se presvučem.“

„Molim?“, upita me majka.

„Kristijan ne želi da se presvučem.“ Slegnula sam ramenima kao da ću time sve objasniti. Mama je nabrala čelo.

„Nijesi se obavezala na poslušnost“, podsjetila me je obzirno. Kejt je pokušala da kašljucanjem prikrije frktanje. Zaškiljila sam. Ni ona ni moja majka ne znaju da smo se Kristijan i ja svađali zbog poslušnosti. Ne želim ponovo da oživim tu raspravu. *Ne da moj Pedeset umije da se duri... i da ima košmare.* Ta uspomena me je otriježnila.

„Znam, mama, ali sviđa mu se ova haljina i hoću da mu udovoljim.“

Izraz joj je smekšao. Kejt je prevrnula očima i obzirno nas ostavila same.

„Divno izgledaš, mila.“ Karla mi je nježno povukla ispali pramen kose i pomilovala me po bradi. „Mnogo se ponosim tobom, dušo. Veoma ćeš usrećiti Kristijana.“ Privukla me je u zagrljaj.

O, mama!

„Nevjerovatno mi je koliko odraslo izgledaš. Počinješ novi život... Samo ne zaboravi da su muškarci s druge planete i bićeš dobro.“

Zakikotala sam se. Kad bi samo znala da je Kristijan iz drugog univerzuma.

„Hvala, mama.“

Rej nam se pridružio. Slatko se osmjehnuo mami i meni.

„Napravila si divnu djevojčicu, Karla“, rekao je, očiju blistavih od ponosa. Izgleda veoma otmjeno u crnom fraku i blijedoružičastom prsluku. Suze mi zapekoše oči. Jao, ne... dosad sam uspjela da ne zaplačem.

„A ti si je pazio i pomogao da je vaspitam, Reje.“ Karlin glas je sjetan.

„I uživao sam u svakom trenutku. Đavolski si dobra nevjesta, Eni.“ Rej mi je zadjenao isti pramen iza uva.

„O, tata...“ Potisnula sam jecaj i on me je brzo zagrlio na svoj nespreni način.

„Bićeš i đavolski dobra žena“, prošaputao je promuklo.

Kad me je pustio, Kristijan je ponovo bio pored mene.

Rej se srdačno rukovao s njim. „Pazi na moju djevojčicu, Kristijane.“

„To mi je namjera, Reje. Karla.“ Klimnuo je glavom mom očuhu i poljubio mi mamu.

Ostali gosti obrazovali su veliki luk sve do ulaznih vrata.

„Spremna?“, upita Kristijan.

„Da.“

Uhvatio me je za ruku i poveo ispod ispruženih ruku gostiju koji su uzvikivali čestitke i zasipali nas pirinčem. Na kraju stoje osmjehnuti Karik i Grejs. Zagrlili su nas i poljubili. Grejs je ponovo popustila osjećanjima dok smo se brzo oprastali s njima.

Tejlor čeka da nas odveze u audijevom džipu. Kristijan mi je otvorio vrata, a ja sam se okrenula i bacila bidermajer s bijelim i ružičastim ružama prema okupljenoj grupi mladih žena. Mia ga je trijumfalno podigla visoko, osmjehujući se od uva do uva.

Smijući se Mii, ušla sam u džip, a Kristijan se sagnuo da mi skupi skute vjenčаницe. Kad sam se smjestila, mahnuo je gostima.

Tejlor mu je pridržao vrata. „Čestitam, gospodine.“

„Hvala, Tejlоре“, odgovorio je Kristijan i sjeo pored mene.

Kad je Tejlor krenuo, gosti su zasuli džip pirinčem. Kristijan me je uhvatio za ruku i poljubio mi zglobove prstiju.

„Sve u redu zasad, gospodo Grej?“

„Zasad je sve divno, gospodine Greje. Kuda ćemo?“

„Na aerodrom *Sijetl-Takoma*“, rekao je prosto i uputio mi osmijeh nalik sfinjonom.

Hmm... što li namjerava?

Tejlor se nije zaustavio pred terminalom za odlaske kao što sam očekivala, već je prošao kroz sigurnosnu kapiju i ušao pravo na pistu. Molim? A onda sam ga vidjela – Kristijanov mlaznjak... *Grej enterprajzis holdings* ispisano je velikim plavim slovima na trupu.

„Nemoj mi reći da ponovo zloupotrebljavaš vlasništvo kompanije!“

„O, nadam se da je tako, Anastazija.“ Široko se osmjehnuo.

Tejlor je zaustavio audi ispred stepenica što vode u avion i iskočio da Kristijanu otvori vrata. Kratko su razgovarali, a onda je Kristijan otvorio moja vrata – ali umjesto da se pomjeri kako bi mi napravio mjesta, nagnuo se i podigao me.

Hej! „Što to radiš?“, zacikala sam.

„Nosim te preko praga“, odgovorio je.

„Oh.“ *Zar to ne bi trebalo da radi kod kuće?*

Lako me je ponio uz stepenice. Tejlor nas je pratio s mojim malim koferom. Ostavio ga je na vratima aviona pa se vratio u audi. U kabini sam prepoznala Stivena, Kristijanovog pilota, u uniformi.

„Dobro došli, gospodine. Gospođo Grej.“ Osmjehnuo se.

Kristijan me je spustio i rukovao se sa Stivenom. Pored Stivena je tamnokosa žena stara – koliko? Tridesetak godina? I ona nosi uniformu.

„Čestitam oboma“, nastavio je Stiven.

„Hvala, Stivene. Anastazija, znaš Stivena. On je naš kapetan, a ovo je kopilot Bili.“

Pocrvenjela je dok ju je Kristijan predstavljao pa brzo zatrep-tala. Došlo mi je da prevrnem očima. Još jedna žena potpuno opčinjena mojim mužem, suviše lijepim za njegovo dobro.

„Drago mi je što sam vas upoznala“, ushitila se Bilijeva. Srdačno sam joj se osmjehnula. Na kraju krajeva – on je moj.

„Jesu li obavljene sve pripreme?“, pitao ih je Kristijan dok sam gledala kabinu. Sve je od bijelog javora i blijedožute kože. Divno je. U drugom dijelu kabine stoji još jedna mlada žena u uniformi – veoma *lijepa* brineta.

„Imamo dozvolu za polijetanje. Očekuje nas mirno vrijeme do Bostona.“

Bostona?

„Turbulencije?“

„Ne prije Bostona. Hladne i tople struje sudaraju se nad Šenonom pa će tamo možda biti malo truckanja.“

Šenon? Irska?

„Dobro. Pa, nadam se da ćemo to prespavati“, odgovorio je Kristijan trezveno.

Prespavati?

„Sad ćemo krenuti, gospodine“, rekao je Stiven. „Prepuštam vas sposobnoj stjuardesi Natali.“ Kristijan je pogledao prema njoj i namrštio se, pa se okrenuo prema Stivenu s osmjehom.

„Odlično“, odvratio je. Uhvatio me je za ruku i poveo prema raskošnoj kožnoj naslonjači. Čini mi se da ih ima dvanaest.

„Sjedi“, rekao je dok je skidao frak i otkopčavao lijepi srebrni brokatni prsluk. Sjeo je naspram mene. Između nas je mali, blistavi lakirani sto.

„Dobro došli, gospodine, gospođo. Čestitam.“ Natali se obrela pored nas i pružila nam čaše s ružičastim šampanjcem.

„Hvala“, rekao je Kristijan. Učtivo nam se osmjehnula pa se povukla u kuhinju.

„Za srećan bračni život, Anastazija.“ Kristijan je podigao čašu i kucnuli smo se. Šampanjac je izvrstan.

„Bolindžer?“, pitala sam.

„Jeste.“

„Prvi put sam ga pila iz šolje za čaj.“ Osmjehnula sam se.

„Dobro se sjećam tog dana. Tvog diplomiranja.“

„Kuda idemo?“ Više ne mogu da zauzdavam svoju znatiželju.

„Šenon“, odgovorio je Kristijan, očiju blistavih od uzbuđenja. Izgleda kao dečkić.

„U Irsku?“ Idemo u Irsku!

„Da natočimo gorivo“, dodao je zadirkujući me.

„A onda?“, podstakla sam ga.

Osmijeh mu je postao širi i odmahnuo je glavom.

„Kristijane!“

„U London“, odgovorio je. Napregnuto me posmatra i pokušava da procijeni moju reakciju.

Oštro sam udahнула. *Bokte*. Mislila sam da ćemo otići u Nju-jork, Aspen ili možda na Karibe. Teško mi je da povjerujem. Cijelog života želim da odem u Englesku. Sijam iznutra, blistam od sreće.

„A onda u Pariz.“

Molim?

„Pa na jug Francuske.“

Au!

„Znam da si uvijek sanjala o tome da vidiš Evropu“, rekao je blago. „Želim da ti ispunim snove, Anastazija.“

„Ti jesi ostvarenje mojih snova, Kristijane.“

„I ti mojih, gospođo Grej“, prošaputao je.

Bokte...

„Veži se.“

Osmjehnula sam se i poslušala ga.

Dok je avion rulao po pisti, pijuckali smo šampanjac i glupavo se kezili jedno drugome. Nevjerovatno mi je. Imam dvadeset

dvije godine, konačno odlazim iz Amerike i idem u Evropu – i to u *London*.

Kad smo se našli u vazduhu, Natali nam je natočila još šampanjca i poslužila nam svadbenu gozbu. A ne da je gozba – dimljeni losos, pečene jarebice sa salatam od zelene boranije i pečenim krompirom s bijelim lukom. Sve je spremila i poslužila veoma efikasna Natali.

„Desert, gospodine Greje?“, pitala je.

Odmahnuo je glavom i prešao prstom po donjoj usni dok me je ispitivački posmatrao, pogleda potamnijelog i nedokučivog.

„Ne, hvala“, promrmljala sam. Ne mogu da odvojim pogled od njegovog. Izvio je usne u mali, tajanstveni osmijeh. Natali se povukla.

„Dobro“, promrmljao je. „Mislio sam da mi ti budeš desert.“

O... ovdje?

„Dodi“, rekao je, ustao i pružio mi ruku. Poveo me je prema zadnjem dijelu kabine.

„Ovdje je kupatilo.“ Pokazao je na mala vrata pa me poveo kratkim hodnikom i otvorio vrata na samom kraju.

Bokte... spavaća soba. Sva u javoru i blijedožutom, a mali brač-ni krevet pokriven je zlatnim i tamnim smeđe-sivim jastucima. Izgleda vrlo prijatno.

Kristijan se okrenuo i zagrlio me. Zagledao se u mene.

„Mislio sam da provedemo prvu bračnu noć na trideset pet hiljada stopa. To nikad nijesam radio.“

Još jedno prvo iskustvo. Zinula sam u njega, srce mi tutnji... seks u avionu. Čula sam za to.

„Ali prvo moram da te izvučem iz te divne haljine.“ Oči mi blistaju ljubavlju i nečim tamnijim, nečim što volim... nečim što doziva moju unutrašnju boginju. Oduzima mi dah.

„Okreni se.“ Glas mu je tih, naredbodavan i đavolski seksi. Kako može da prožme dvije riječi s toliko obećanja? Rado sam ga poslušala i ruke su mu se našle na mojoj kosi. Nježno je izvlačio jednu po jednu ukosnicu, vješt看 prstima je brzo obavio zadatak. Kosa mi se rasula u talasima po ramenima, pramen po pramen, pokrila mi leđa i pala naprijed do grudi. Pokušavam da stojim mirno i da se ne vrpolim, ali žudim za njegovim dodirima. Poslije dugog i napornog ali uzbudljivog dana, želim ga – cijelog.

„Imaš tako lijepu kosu, Ana.“ Usne su mu blizu mog uva i osjećam njegov dah, iako me ne dodiruje usnama. Kad je izvadio sve ukosnice, prošao mi je prstima kroz kosu, nježno mi masirajući lobanju... *au...* Zažmurila sam da uživam u tom osjećaju. Spustio je prste i povukao mi kosu kako bih zabacila glavu i otkrila vrat.

„Moja si“, prošaputao je i zubima mi povukao usnu resicu.

Zaječala sam.

„Pst“, prekorio me je. Prebacio mi je kosu preko ramena i prešao prstom od jednog ramena do drugog, prateći čipkasti porub moje haljine. Zadrhtala sam od iščekivanja. Nježno mi je poljubio leđa iznad prvog dugmeta.

„Tako si lijepa“, rekao je dok je vješto otkopčavao prvo dugme. „Danas sam, zahvaljujući tebi, postao najsrećniji čovjek na svijetu.“ Beskrajno sporo mi je otkopčao svu dugmad na leđima. „Toliko te volim.“ Ljubi me od potiljka do ramena. Između svakog poljupca je govorio: „Želim. Te. Mnogo. Želim. Da. Budem. U. Tebi. Moja. Si.“

Svaka riječ je opojna. Zažmurila sam i zabacila glavu kako bi imao bolji pristup mom vratu. Sve više padam pod čaroliju Kristijana Greja, svog muža.

„Moja“, prošaputao je još jednom. Povukao mi je haljinu niz ruke i ona mi se skupila oko nogu u oblaku svile i čipke boje slonovače.

„Okreni se“, prošaputao je, odjednom promukao. Poslušala sam ga i oštro je udahnuo.

Na sebi imam uzani, blijedoružičasti satenski korset s halterima, odgovarajuće čipkaste gaćice i bijele svilene čarape. Kristijan gladno prelazi pogledom po mom tijelu, ali ne govori ništa. Samo me posmatra, očiju razrogačenih od želje.

„Sviđa ti se?“, prošaputala sam stidljivo, svjesna da mi se stidljivo crvenilo razliva obrazima.

„Sviđanje nije dovoljno jaka riječ. Izgledaš senzacionalno. Evo.“ Pružio mi je ruku. Prihvatila sam je i iskoračila iz haljine.

„Budi mirna“, promrmaljao je. Ne skrećući pogled, sve tamnijih očiju, s mog, prešao je srednjim prstima preko mojih grudi, prateći liniju korseta. Disanje mi postaje plitko. Još jednom je ponovio putovanje po mojim grudima, a njegov zadirkujući prst poslao mi je trnce niz kičmu. Prestao je i obrnuo kažiprst u vazduhu kako bih se okrenula.

Trenutno bih sve uradila za njega.

„Stani“, rekao je. Okrenuta sam prema krevetu. Obavio mi je ruku oko pojasa, privukao me sebi i zagnjurio mi nos uz vrat. Polako mi je obujmio grudi, igrao se njima dok mi je palčevima kružio oko bradavica koje su se napele uz tkaninu.

„Moja“, prošaputao je.

„Da“, prodahtala sam.

Zapostavio mi je grudi i prešao mi rukama niz stomak do butina, palčevima mi očešavši ribicu. Prigušila sam ječanje. Zaustavio je prste na halterima i, s uobičajenom spretnošću, istovremeno ih je otkopčao. Zatim su mu ruke odlutale do moje zadnjice.

„Moja“, prodahtao je i raširio šake na mojoj guzi, očešavši mi ribicu vrhovima prstiju.

„Ah.“

„Pst.“ Spušta mi prste niz butine. Otkopčao mi je haltere pozadi. Nagnuo se i povukao pokrivač s kreveta. „Sjedi.“

U njegovoj vlasti, uradila sam kako mi je rekao. Kleknuo je ispred mojih nogu i nježno mi skinuo bijele cipele *Džimi Ču*. Uhvatio je gornji kraj lijeve čarape i polako je svukao, prelazeći mi palčevima niz nogu... Zatim je to ponovio s drugom.

„Ovo je kao da otvaram novogodišnji poklon.“ Osmjehnuo se kroz duge tamne trepavice.

„Poklon koji je već bio tvoj...“

Prekorno se namrštio. „Ne, malena. Sad je stvarno moj.“

„Kristijane, tvoja sam otkako sam rekla da.“ Nagla sam se i šakama obujmila voljeno lice. „Tvoja sam. Uvijek ću biti tvoja, mužu moj. Ali čini mi se da imaš previše odjeće na sebi.“ Sagla sam se da ga poljubim, a on se iznenada izvio, poljubio mi usne i uhvatio mi glavu, uplevši prste u moju kosu.

„Ana“, prodahtao je. „Moja Ana.“ Ponovo je usnama zaposjeo moje i prodro jezikom među njih.

„Odjeća“, prošaputala sam. Dah nam se miješao dok sam mu vukla prsluk. Načas me je pustio kako bi ga skinuo. Zastao je i pogledao me, očiju razrogačenih, žudnih.

„Pusti mene, molim te.“ Glas mi je tih i umiljan. Želim da svučem svog muža, svog Pedeset.

Sjeo je na pete. Nagla sam se i uhvatila mu kravatu – srebrno-sivu kravatu, moju omiljenu – pa je polako razvezala. Podigao je bradu kako bih mu otkopčala gornje dugme bijele košulje. Zatim sam prešla na manšete. Od platine su – s urezanim slovima A i K – moj svadbeni poklon. Kad sam ih skinula, uzeo ih je i stegao u pesnici. Zatim je poljubio pesnicu i spustio manšete u džep pantalona.

„Veoma romantično, gospodine Greje.“

„Za tebe, gospođo Grej – srca i cvijeće. Uvijek.“

Uhvatila sam mu ruku i, gledajući ga kroz trepavice, poljubila mu jednostavnu burmu od platine. Zastenjao je i zažmurio.

„Ana“, prošaputao je. Moje ime zvuči kao molitva.

Posegnula sam za drugim dugmetom na njegovoj košulji i, oponašajući njegove ranije kretnje, počela da mu spuštam nježne poljupce na grudi poslije svakog dugmeta. Između svakog poljupca sam šaputala: „Ti. Me. Mnogo. Usrećuješ. Volim. Te.“

Zaječao je pa me jednim brzim pokretom uhvatio oko pojasa, spustio me na krevet i legao. Usnama je pronašao moje. Šakama mi je obavio glavu, drži me u mjestu dok nam jezici uživaju jedan u drugom. Naglo je kleknuo i ostavio me zadihanu i željnu.

„Prelijepa si... suprug.“ Prešao je dlanovima niz moje noge i uhvatio mi lijevo stopalo. „Imaš tako lijepe noge. Želim da poljubim svaki centimetar. Počevši odavde.“ Usnama mi je okrznuo jagodicu palca. Zgrčilo mi se sve ispod pojasa. Jezikom je pošao uz moj ris, zubima mi okrznuo petu pa prešao na članak. Ostavlja mi trag poljubaca po unutrašnjem dijelu lista; nježne, vlažne poljupce. Uvijam se ispod njega.

„Mirna, gospođo Grej“, upozorio me je pa me naglo obrnuo na stomak i nastavio sporo putovanje usnama uz zadnji dio mojih nogu, mojih butina, zadnjice. Odjednom je prestao. Zastenjala sam.

„Molim te...“

„Želim te golu“, promrmljao je i polako mi otkopčao korset, jednu kukicu za drugom. Bacio je korset na krevet i prešao mi jezikom uz kičmu.

„Kristijane, molim te.“

„Šta želiš, gospođo Grej?“ Riječi su mu blage, blizu mog uva. Gotovo leži na meni... Osjećam mu erekciju na zadnjici.

„Tebe.“

„I ja tebe, ljubavi moja, živote moj...“, prošaputao je. Prije nego što sam shvatila šta se dešava, ponovo sam se našla na leđima. Brzo je ustao i jednim pokretom skinuo pantalone i bokserice. Divno je nag, veliki i spreman nada mnom. Mala kabina zasjenjena je njegovom ošamućujućom ljepotom, željom i potrebom za mnom. Nagnuo se, svukao mi gaćice pa se zagledao u mene.

„Moja“, prodahtao je.

„Molim te.“ Osmjehnuo se... pohotno, zločesto, izazivački, kako priliči Kristijanu Pedeset.

Kleknuo je na krevet i počeo da se penje poljupcima uz moju desnu nogu... dok nije stigao do vrha butina. Raširio mi je noge.

„Ah... ženo moja“, promrmljao je, a onda su mu se usne našle na meni. Zažmurila sam i prepustila se njegovom vještom jeziku. Stegla sam pesnice u njegovoj kosi dok sam njihala i uvijala kukove, robinja njegovog ritma, pa se propela na malom krevetu. Uhvatio me je za kukove da me umiri... ali nije prekinuo slatko mučenje. Blizu sam, tako blizu.

„Kristijane“, zaječala sam.

„Ne još“, prodahtao je. Penje mi se uz tijelo, zavlači mi jezik u pupak.

„Ne!“ *Prokletstvo!* Osjećam kako se osmjehuje uz moj stomak dok nastavlja putovanje nagore.

„Tako si nestrpljiva, gospođo Grej. Ima vremena do slijetanja na Smaragдно ostrvo.“ S obožavanjem mi je poljubio grudi pa usnama povukao lijevu bradavicu. Pogledao me je, očiju mračnih poput tropske oluje.

Au... zaboravila sam. Evropa.

„Mužu, želim te. Molim te.“

Nadvija se nada mnom, oslonjen na laktove, tijelo mu pokriva moje. Spustio je nos niz moj, a ja sam spustila šake niz njegova snažna, gipka leđa do lijepe zadnjice.

„Gospođo Grej... suprugo. Cilj nam je da zadovoljimo.“ Okrznuo me je usnama. „Volim te.“

„Volim i ja tebe.“

„Drži oči otvorene. Želim da te gledam.“

„Kristijane... ah...“, kriknula sam kad je polako ušao u mene.
„Ana, o, Ana“, produhtao je i počeo da se pomjera.

„ŠTO TO RADIŠ, dođavola?“, povikao je Kristijan i prenuo me iz veoma prijatnog sna. Mokar i divan, stoji u podnožju moje ležaljke i strijelja me pogledom.

Šta sam uradila? *Jao, ne... ležim na leđima...* Sranje, sranje, sranje. Ljut je. Sranje. Stvarno je ljut.

Drugo poglavlje

Odjednom sam se sasvim razbudila i zaboravila na svoj erotski san.

„Ležala sam na stomaku. Mora da sam se okrenula u snu“, prošaputala sam tiho u svoju odbranu.

Oči mu gnjevno sijevnuše. Sagnuo se, podigao gornji dio mog bikinija s ležaljke i bacio ga na mene.

„Obuci to!“, prosiktao je.

„Kristijane, niko ne gleda.“

„Vjeruj mi. Gledaju. Siguran sam da Tejlor i momci iz obezbjeđenja uživaju u predstavi!“, zarežao je.

Sranje! Zašto stalno zaboravljam na njih? Prestravljeno sam pokrila grudi. Prokleta obezbjeđenje nas stalno prati od sabotaže Čarlija Tanga.

„Da.“ Kristijan i dalje reži. „A može da te uslika i neki jebeni ljigavi paparaco. Hoćeš li da osvaneš na naslovnici *Stara*? Gola ovog puta?“

Sranje! Paparaci! Jebote! Sva boja mi se povukla s lica dok sam žurno oblačila gornji dio kupaćeg. Stresla sam se. U glavu mi je navrla nezvana neprijatna uspomena na to kako su me paparaci opkolili ispred kancelarije nakon što se pročulo za našu vjeridbu – sve u sklopu paketa Kristijana Greja.

„*Laddition!*“, brecnuo se na konobaricu koja je prolazila. „Idemo“, rekao mi je.

„Odmah?“

„Da, odmah.“

Sranje, sad se ne valja raspravljati s njim.

Obukao je majicu i šorts iako su mu kupaće gaće natopljene. Konobarica se vratila s njegovom kreditnom karticom i računom.

Nerado sam obukla tirkiznu ljetnju haljinicu i obula japanke. Kad je konobarica otišla, Kristijan je uzeo svoju knjigu i blekberi pa sakrio bijes iza pilotskih naočara koje odbijaju odraz. Sav pršti od napetosti i gneva. Srce mi je klonulo. Svaka druga žena na plaži je u toplesu – to i nije neki zločin. U stvari, izgledam čudno sa gornjim dijelom kupaćeg. Uzdahnula sam u sebi i raspoloženje mi se strmoglavilo. Mislila sam da će Kristijan vidjeti smiješnu stranu... na neki način... Možda da sam ostala na stomaku, ali njegov smisao za humor je iščilio.

„Molim te, ne ljuti se na mene“, prošaputala sam i stavila njegovu knjigu i blekberi u ranac.

„Prekasno je za to“, odgovorio je tiho – pretho. „Dodi.“ Uhvatio me je za ruku pa dao znak Tejloru i dvojici njegovih pomoćnika, francuskim radnicima obezbjeđenja, Filipu i Gastonu. Začudo, oni su identični blizanci. Strpljivo su nas posmatrali, kao i sve ostale na plaži, s terase. Zašto stalno zaboravljam na njih? Kako? Tejlor ima kameni izraz iza tamnih naočara. Sranje, i on je ljut na mene. Nijesam navikla da ga viđam nehajno odjevenog, u bermudama i crnoj majici s kragom.

Kristijan me je sproveo kroz hotelsko predvorje na ulicu. Ne progovara, zamišljen je i ozlovoljen, a ja sam kriva za to. Tejlor i njegov tim nas prate.

„Kuda ćemo?“, pitala sam kolebljivo i pogledala ga.

„Natrag na brod.“ Nije me ni pogledao.

Nemam pojma koliko je sati. Mislim da je između pet i šest. Kad smo stigli do marine, Kristijan me je poveo dokom prema mjestu gdje su usidreni motorni čamac i džet-ski koji pripadaju *Ljepotici*. Dok je Kristijan odvezivao džet-ski, pružila sam ranac Tejloru. Uzrujano sam ga pogledala, ali njegov izraz ne odaje ništa, kao ni Kristijanov. Pocrvenjela sam kad sam pomislila šta je vidio na plaži.

„Izvolite, gospođo Grej.“ Tejlor mi je dodao prsluk za spašavanje iz čamca i poslušno sam ga stavila. Zašto samo ja moram da nosim prsluk za spašavanje? Kristijan i Tejlor se pogledaše. Pobogu,

zar je ljut i na Tejlora? Kristijan je provjerio kako sam namjestila prsluk za spašavanje i čvrsto stegao srednji remen.

„Možeš da prođeš“, promrmljao je tiho. I dalje neće da me pogleda. *Sranje.*

Gipko je sjeo na džet-ski i pružio mi ruku. Čvrsto sam je uhvatila i uspjela da prebacim nogu preko sjedišta a da ne padnem u vodu. Tejlor i blizanci ušli su u motorni čamac. Kristijan je odgurnuo džet-ski od doka i blago smo se zaljuljali u marini.

„Drži se“, naredio je i obavila sam ruke oko njega. Ovo mi je omiljeni dio vožnje na džet-skiju. Čvrsto sam ga zagrlila, naslonila mu nos na leđa i začudila se što je postojalo vrijeme kad nije podnosio da ga ovako dodirujem. Miriše lijepo... na Kristijana i more. *Oprosti mi, Kristijane, molim te.*

Ukočio se. „Pazi sad“, rekao je blažim glasom. Poljubila sam mu leđa i naslonila obraz na njih pa pogledala dok na kome se nekoliko ljudi okupilo da gleda predstavu.

Kristijan je okrenuo ključ i motor zabrunda. Džet-ski se prope i pojuri preko hladne tamne vode, kroz marinu i iz luke prema *Ljepotici*. Čvršće sam ga zagrlila. Obožavam ovo – tako je uzbudljivo. Svaki mišić na Kristijanovom vitkom tijelu ocrtava se dok se držim za njega.

Tejlor nam se približio u motornom čamcu. Kristijan ga je pogledao pa ponovo ubrzao. Poletjeli smo naprijed nad površinom vode kao vješto bačen kamenčić. Tejlor je odmahnuo glavom s pomirenom zlovoljom i pošao pravo prema jahti, a Kristijan je prošlišao pored *Ljepotice* i uputio se prema otvorenom moru.

Voda prska oko nas, topao vjetar mi šiba lice a konjski rep mi se mahnito vijori. Ovo je tako *zabavno*. Možda će uzbuđenje vožnjom raspršiti Kristijanovo loše raspoloženje. Ne vidim mu lice, ali znam da uživa – bezbrižan je i ponaša se u skladu sa svojim godinama, za promjenu.

Napravio je veliki polukrug. Gledam obalu – čamce u marini, mozaik poslovnih i stambenih zgrada žute, bijele i boje pijeska kao i nazubljene planine iza njih. Izgleda tako nasumično – nimalo nalik uređenim četvrtima na koje sam navikla – ali veoma živopisno. Kristijan me je pogledao preko ramena. Nagovještaj osmijeha poigrava mu na usnama.

„Još jednom?“, povikao je da nadjača motor.

Oduševljeno sam klimnula glavom. Uzvratio mi je omamljujućim osmijehom. Dao je gas, projurio oko *Ljepotice* i još jednom se otisnuo na pučinu... mislim da mi je oprostio.

„**UHVATILO TE JE** sunce“, rekao je blago dok mi je odvezivao prsluk za spašavanje. Zabrinuto pokušavam da mu procijenim raspoloženje. Nalazimo se na palubi jahte. Jedan stjuard stoji u blizini i čeka da uzme moj prsluk. Kristijan mu ga je pružio.

„Još nešto, gospodine?“, upita mladić. Mnogo mi se sviđa njegov francuski naglasak. Kristijan me je pogledao, skinuo naočare i zadjenio ih u okovratnik majice.

„Hoćeš li piće?“, pitao me je.

„Je l' mi potrebno?“

Nakrivio je glavu. „Zašto to pitaš?“ Glas mu je blag.

„Znaš zašto.“

Namrštio se kao da vaga nešto u glavi.

O čemu li misli?

„Dva džin-tonika, molim vas. I malo oraha i maslina“, rekao je stjuardu, koji je klimnuo glavom i brzo se udaljio.

„Misliš li da ću te kazniti?“ Glas mu je poput svile.

„Želiš li da me kazniš?“

„Da.“

„Kako?“

„Smisliću nešto. Možda kad popiješ piće.“ Kakva senzualna prijetnja. Progutala sam knedlu, a moja unutrašnja boginja zaškiljila je s ležaljke s koje je pokušavala da uhvati sunčeve zrake srebrnim ogledalom okačenim oko vrata.

Kristijan se ponovo namrštio.

„Želiš li da te kaznim?“

Otkud zna? „Zavisi“, promrmrljala sam i pocrvenjela.

„Od čega?“ Potisnuo je osmijeh.

„Od toga hoćeš li me povrijediti.“

Stisnuo je usne u tanku crtu i veselost je isparila. Nagnuo se i poljubio me u čelo.

„Anastazija, ti si mi žena, a ne potčinjena. Ne želim da te povrijedim, nikad. Trebalo bi da to znaš. Samo... samo nemoj da se skidaš u javnosti. Ne želim da te vidim nagu u tabloidima. Ni ti to ne želiš, a siguran sam da ni tvoja mama i Rej to ne bi voljeli.“

Oh! Rej. Sranje, dobio bi srčku. Na šta li sam mislila? Prekorila sam se u sebi.

Stjuard nam je stavio piće i užinu na sto od tikovine.

„Sjedi“, naloži Kristijan. Poslušala sam i sjela u režisersku stolicu. On se smjestio pored mene i dao mi džin-tonik.

„Živjeli, gospođo Grej.“

„Živjeli, gospodine Greje.“ Rado sam otpila gutljaj. Džin-tonik je hladan, izvrstan i gasi žeđ. Kad sam pogledala Kristijana, vidjela sam da me posmatra s nedokučivim izrazom. Veoma je frustrirajuće... Ne znam je li još ljut na mene. Odlučila sam da mu skrenem pažnju.

„Čiji je ovo brod?“, pitala sam.

„Jednog engleskog viteza. Nekog sera. Njegov djed je imao bakalnicu. A ćerka mu je udata za jednog evropskog princa.“

Oh. „Veoma bogat?“

Kristijan odjednom izgleda obazrivo. „Da.“

„Kao ti“, promrsila sam.

Oh.

„I kao ti“, prošaputao je Kristijan i ubacio maslinu u usta. Brzo sam zatreptala... pred očima sam ga vidjela u fraku i srebrnom prsluku... usplamtjelih očiju od iskrenosti dok me je gledao na vjenčanju.

„Sve moje sad je tvoje“, ponovio je zavjete razgovjetno.

Sve je moje? „Čudno je. Od ničega do...“, mahnula sam rukom prema raskošnom okruženju, „... svega ovoga.“

„Navići ćeš se.“

„Mislim da se nikad neću navići na ovo.“

Tejlor se pojavio na palubi. „Gospodine, telefonski poziv za vas.“ Kristijan se namrštio, ali uzeo je pruženi blekberi.

„Grej“, odbrusio je, ustao i otišao na pramac.

Zagledala sam se u more i isključila iz njegovog razgovora s Ros, svojom zamjenicom – čini mi se. Ja sam bogata... bezobrazno bogata. Nijesam uradila ništa da bih stekla toliki novac... samo

sam se udala za bogatog čovjeka. Stresla sam se kad sam se sjetila našeg razgovora o predbračnom ugovoru. Bila je to nedjelja poslije njegovog rođendana. Svi smo sjedili za kuhinjskim stolom i uživali u opuštenom doručku. Eliot, Kejt, Grejs i ja raspravljali smo o prednostima slanine nad kobasicom, dok su Karik i Kristijan čitali nedjeljne novine...

„Pogledajte ovo“, zacikala je Mia i spustila svoj netbuk na kuhinjski sto. „Izašao je tračerski članak o tvojoj vjeridbi na sajtu *Sijetl njuza*, Kristijane.“

„Već?“, iznenadi se Grejs. Stisnula je usne kad joj je nešto, očigledno neprijatno, palo na pamet. Kristijan se namrštio.

Mia je čitala naglas. „Do *Njuza* je stigla vijest da je najpoželjniji neženja u Sijetlu, *onaj* Kristijan Grej, konačno poklekao i uskoro će se čuti svadbena zvona. Ali ko li je velika srećnica? *Njuz* je na tragu. Kladimo se da čita zamršen predbračni ugovor.“

Mia se zakikotala pa naglo prestala kad ju je Kristijan prostrijelio pogledom. Svi su začutali i temperatura u kuhinji spustila se ispod nule.

Jao, ne! Predbračni ugovor? To mi nikad nije palo na pamet. Proгутala sam knedlu i osjetila kako mi se krv povlači iz lica. *Zemljo, proгутaj me, molim te!* Kristijan se promeškoltio s nelagodom kad sam ga zabrinuto pogledala.

„Ne“, oblikovao je riječ usnama.

„Kristijane“, rekao je Karik blago.

„Neću da razgovaram o tome“, brecnuo se na Karika, koji me je uzrujano pogledao i zaustio da kaže nešto.

„Neće biti predbračnog ugovora!“ Kristijan samo što se nije izdrao na njega i natmureno je nastavio da čita novine, ne obazirući se ni na koga. Svi su pogledali mene pa njega... a onda bilo kud samo ne u nas.

„Kristijane“, promrmljala sam. „Potpisaću sve što ti i gospodin Grej hoćete.“ Pobogu, neće biti prvi put da me natjera da nešto potpišem. Kristijan je podigao glavu i prostrijelio me pogledom.

„Ne!“, brecnuo se. Ponovo sam prebljedadela.

„To je radi tvoje sigurnosti.“

„Kristijane, Ana... mislim da bi trebalo nasamo da razgovarate o tome“, prekorila nas je Grejs. Pogledom je ošinula Karika i Miua. Au, izgleda da su i oni nadrljali.

„Ana, nije riječ o tebi“, rekao je Karik da me ohrabri. „I, molim te, zovi me Karik.“

Kristijan je hladno zaškiljio prema ocu i srce mi je klonulo. *Dođavola... stvarno je bijesan.*

Svi živahno progovoriše. Mia i Kejt skočiše da raščiste sto.

„Svakako više volim kobasicu“, povika Eliot.

Zagledala sam se u isprepletane prste. Sranje. Nadam se da gospodin i gospođa Grej ne misle da sam sponzoruša. Kristijan mi je nježno stegao šake.

„Prestani.“

Otkud zna o čemu razmišljam?

„Ne obraćaj pažnju na mog oca“, rekao je tiho da ga samo ja čujem. „Mnogo je ljut zbog Elene. Sve to bilo je namijenjeno meni. Volio bih da je moja mama ćutala.“

Znam da Kristijan i dalje pati zbog „razgovora“ o Eleni koji je sinoć vodio s Karikom.

„On je u pravu, Kristijane. Ti si veoma bogat, a ja ne unosim ništa u brak osim studentskog kredita.“

Tmurno me je pogledao. „Anastazija, ako me ostaviš, možeš sve da uzmeš. Već si me jednom ostavila. Znam kakav je osjećaj.“

Jebote! „To je bilo drugačije“, prošaputala sam, dirnuta njegovim osjećanjima. „Ali... ti bi mogao mene da ostaviš.“ Pozlilo mi je pri samoj pomisli na to.

Frknuo je i odmahnuo glavom, glumeći zgražavanje.

„Kristijane, znaš da bih mogla uraditi nešto izuzetno glupo i ti...“ Zagledala sam se u isprepletane prste kad je bol prostrujao mnome. Nisam mogla da završim rečenicu. Da izgubim Kristijana... *jebote.*

„Prestani. Prestani odmah. Ova tema je zaključena, Ana. Nećemo više razgovarati o tome. Nema predbračnog ugovora. Ni sad – ni ikad.“ Uputio mi je pogled kojim mi je poručio da odustanem i učutkao me. A onda se okrenuo prema Grejs. „Mama, možemo li ovdje da se vjenčamo?“

* * *

Nije to više spominjao. U stvari, trudio se da me u svakoj prilici uvjeri da je njegovo bogatstvo... i moje. Stresla sam se kad sam se sjetila kako me je natjerao da odem u mahnito trošenje s Kerolajn Akton – ličnom asistentkinjom za kupovinu u *Niman Markusu* – uoči medenog mjeseca. Samo je bikini koštao pet stotina i četrdeset dolara. Hoću reći, jeste lijep, ali stvarno – to je besmisleno mnogo novca za četiri trouglasta komadića tkanine.

„Navići ćeš se“, Kristijan me je prenuo iz misli kad je ponovo sjeo za sto.

„Na šta?“

„Na novac“, odgovorio je i prevrnuo očima.

O, *Pedeset, možda s vremenom*. Gurnula sam činijicu sa slanim bademima i indijskim orasima prema njemu.

„Tvoji orasi,* gospodine“, rekla sam, trudeći se da ostanem ozbiljna ne bih li malo razvedrila naš razgovor poslije mojih mračnih misli i debakla s gornjim dijelom bikinija.

Blago se podsmjehnuo. „Lud sam za tobom.“ Uzeo je badem, očiju blistavih od zločestog smijeha zbog moje pošalice. Olizao je usne. „Ispij to. Idemo u krevet.“

Molim?

„Pij“, oblikovao je riječ usnama. Oči su mu potamnjele.

Au, pogled koji mi je uputio mogao bi biti jedini uzrok globalnog zagrijevanja. Uzela sam čašu i iskapila je, ne skidajući pogled s njega. Rastvorio je usne i vidjela sam mu vrh jezika između zuba. Pohlepno se osmjehnuo. Brzo je ustao i nagnuo se nada mnom, položivši šake na rukonaslone moje stolice.

„Kazniću te kako ne bi ponovila nešto slično. Dođi. Nemoj da piškiš“, prošaputao mi je na uvo.

Zinula sam. *Nemoj da piškiš? Kako je to nepristojno*. Moja podsvijest uplašeno podiže pogled s knjige – *Sabrana djela Čarlsa Dikensa, prvi tom*.

* Engl.: *nuts* – koštunjavo voće; može označiti i testise, ili osobinu: ćaknut. (Prim. prev.)